

καί

... «ἂν ρ' οὐ τελέεσθαι ἐμελλον.»

Β'. Διὰ τοῦ συνδέσμου Θά, μετὰ τῆς ὑποτακτικῆς, οἶον

«Θά γράψῃ» καὶ ὅχι θά γράφει.

Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα τοῦτον τὸν σύνδεσμον· τί εἶναι τὸ Θά; τίς ἡ παραγωγή του;

Τὸ Θά, σύνδεσμος πλαθεὶς παρὰ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, εἶναι, καλῶς ἐξεταζόμενον, ἡ συγχώνευσις δύο λέξεων.

Κατὰ τὸ ταπεινὸν ἐμοῦ φρόνημα, ἐμπεριέχει ἐν αὐτῷ, τὸ ῥῆμα θέλω καὶ τὸν σύνδεσμον γὰ, ὥστε τὸ «Θά γράψῃ» εἶναι συγκοπὴ τοῦ «θέλει νὰ γράψῃ».

Πρὸς τὴν τριαύτην ἀνατομὴν τοῦ μονοσυλλάβου Θά ἐπάγομαι, θεωρῶν, ὅτι καὶ παρὰ τινῶν ὁμογενῶν λέγεται πλευστάκις, ἀντὶ τοῦ Θά, τὸ Θεγά, τὸ ὁποῖον, φανερώτατα, ἐνέχει τὸ ῥῆμα θέλει καὶ τὸν σύνδεσμον γὰ.

Τοῦτου παραδεκτοῦ γενομένου, καὶ λαβόντες ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ γὰ δὲν εἶναι ἕτερον ἢ ὁ ἀρχαῖος σύνδεσμος ἵνα, ὅστις ὑποτάσσεται, ὀφείλομεν ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι τὸ Θά, ἐμπεριέχον τὸν ὑποτακτικὸν σύνδεσμον γὰ, ἀπαιτεῖ, φυσικῶς τῷ λόγῳ, τὴν ὑποτακτικὴν, καὶ ὅτι γραπτέον, «Θά ὁμιλήσῃ», καὶ οὐ «Θά ὁμιλήσει» οἶον παρὰ πολλῶν γράφεται.

Οἱ κατὰ τὸν δεύτερον τοῦτον τρόπον (θά ὁμιλήσει) γράφοντες, δι' ὁμοφρονήσεως, ὅτι τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς τὸν Μέλλοντα τῆς ὀριστικῆς· ἀπατῶνται! καὶ, δι' ἀσυνειδήτου, ὡς πρὸς τὸν ἀθεμέλιον καὶ ὅλως πλαστὸν κανόνα των, ἀσυνειδήτως, αὐτοὶ αὐτοὺς προδίδουσι, λαλοῦντες κατὰ τοῦ φρονήματός των· διότι, ἐνόσω πρόκειται περὶ ῥημάτων ὁμοφρονούντος εἰς τὸν Μέλλοντα τῆς ὀριστικῆς καὶ τὸν ἀόριστον τῆς ὑποτακτικῆς (οἶον τύπτειν, κράζειν, φιλεῖν, νικάει, δηλοῦν), τὰ ὁποῖα, εἰς τὰ τρία ἐνικὰ πρόσωπα καὶ εἰς τὸ ἀπληθυντικὸν πρόσωπον εἰς τε τὸν μέλλοντα τῆς ὀριστικῆς καὶ τὸν ἀόριστον τῆς ὑποτακτικῆς ὁμοφρονοῦσιν· ἦτοι

Μέλλων ὀριστικῆς	Ἀόριστος ὑποτακτικῆς
Τύψω	Τύψω
κράξεις	κράξης,
φιλήσει	φιλήσῃ,
νικήσεις	νικήσῃ,
δηλώσωμεν	δηλώσωμεν,

ἐνόσω, λέγω, πρόκειται περὶ τοιούτων ῥημάτων, τὸ σφάλμα των ἐννοεῖται, καὶ τρόπον τινά, δικαιολογεῖται.

Ἀλλ' ὅταν ἐλλείπη αὕτη ἡ οὕτως εἰπεῖν ἀθωοτική τῆς ὁμοφωνίας περίστασις καὶ πρόκειται, π.χ. περὶ ἄλλων ῥημάτων, ὡς ὁρῶ, λέγω, στέλλω, κλ. τῶν ὁποίων δὲν ὁμοφρονοῦσιν ὁ Μέλλων ὀριστικῆς

καὶ ὁ ἀόριστος ὑποτακτικῆς, τότε πανδήλως φαίνεται τὸ λάθος των καὶ ἀφανίζεται ὁ πλαστὸς περὶ τοῦ Μέλλοντος ὀριστικῆς κανὼν αὐτῶν, τὸν ὁποῖον οἱ ἴδιοι καταργοῦσι, μεταχειριζόμενοι, ἀσυνειδήτως πως, τὸ σχῆμα τὸ ὁποῖον ἀποδέχονται καὶ ἀποποιῶνται.

Διότι π. χ. θέλοντες νὰ μεταφράσωσιν εἰς τὴν νῦν κοινὴν γλῶσσάν μας τὰς ἀκολουθοῦσας φράσεις·

«Ὅψι με περὶ Φιλίππους—Ὅψομαι.»

καὶ «...Φεῦ! Τί λέξω; ποῖ λόγων ἔλθω;»

θέλουσιν ἄρ' ἂν γε μεταχειριζόμενοι μετὰ τὸ Θά, τὸν Μέλλοντα τῆς ὀριστικῆς (ὡς προφασίζονται) εἰπεῖν·

«Θά με ὄψι, κλ. Ναι, θά σὲ ὄψομαι»

«Τί θά λέγω, εἰς ποίους θά ἐλεύσομαι» οὐχὶ βεβαίως ἀλλὰ λέγουσι μηχανικῶς τῷ τρόπῳ,

«Θά με ἴδῃς — θά σὲ ἴδω»

«Θά εἴπω — θά ἔλθω»

Τίνος δὲ ἐγκλίσεως εἶναι οὗτοι οἱ χρόνοι; Τῆς ὑποτακτικῆς — καὶ τί ἐξακτέον ἐκ τούτου; ὅτι ὁ σύνδεσμος θά ὑποτάσσεται. Εἶναι φανερόν ναι ἢ ὄχι;

ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑ. Τὸ ἐξῆς περίεργον ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ Κόσμῳ. Εἰς μέγαν κλωδὸν περιέχοντα διαφόρων εἰδῶν πτηνὰ ἔβαλεν ὁ κύριος αὐτοῦ φωλεὰν ἀηδόνων, πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὴν ἐκ μυρμηγκῶν, μικρῶν σκωλήκων καὶ ἀλεύρου ζυμωμένην τροφήν, τὴν ὁποίαν ὑπεραγαποῦσιν αἱ ἀηδόνες. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ δὲν ὑπέφερον τὴν αἰχμαλωσίαν ἀπέθανον μετ' ὀλίγας ἡμέρας· μετ' αὐτοὺς δὲ καὶ τὰ μικρὰ πλὴν ενός.

Αὐτὸ ὁμῶς τὸ ταλαίπωρον ἐπεῖνα καὶ ἦνοιγε τὸ ῥάμφος ζητοῦν τροφήν. Ἐν θηλυκὸν κανάριον τὸ ἐλυπήθη, καὶ ἂν καὶ ἀηδίαζε τὰ σκωλήκια, δι' ὧν μόνων ἐδύνατο νὰ τραφῇ τὸ μικρὸν, ἀπεφάσισε νὰ παραλάβῃ ἐξ αὐτῶν καὶ νὰ τὸ θρέψῃ ἀλλὰ μετὰ πολὺν δισταγμὸν· διὸ πολλάκις ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἀγγεῖον τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὴν τροφήν καὶ πάλιν ἀπεμακρύνθη. Ἐπὶ τέλους ἡ εὐσπλαγχνία ἐξενίκησε· τὸ κανάριον ἤρπασε διὰ τοῦ ῥάμφους ἐκ τῆς ζύμης, ἔχωσε αὐτὴν εἰς τὸν λάρυγγα τῆς μικρᾶς ἀηδόνος καὶ μετὰ ταῦτα ὑπῆγε νὰ πλύνῃ τὴν κεφαλὴν του.

Τρεῖς ἔδωκεν ἐκ τῆς τροφῆς αὐτῆς εἰς τὸ πτηνὸν, ἐκάστοτε ἐπλυνε τὴν κεφαλὴν. Ἐπανελάβε δὲ μετὰ πολλὴν ὥραν τὴν πρᾶξιν αὐτὴν, διότι ἡσθάνετο ἀποστροφὴν. Τὸ μικρὸν ἀηδόνιον τραφὲν αὐτῷ πως καὶ ἡλικιωθὲν ὑπερηγάπα τὴν τροφὸν του· τὸ ἀρσενικὸν ὁμῶς κανάριον, τὸ ὁποῖον ἡσύχαζεν ἐνόσω τὸ μικρὸν εἶχεν ἀνάγκην νὰ φερθῇ εἰς αὐτὸ ἡ τροφή, ἡσ-

χισε νὰ τὸ κτυπᾷ μὲ τὰ πτερὰ τοῦ ὅταν εἶδεν ὅτι ἡμπορεῖ νὰ ζητήσῃ τοιαύτην καὶ μόνον του.

Τότε ἠναγκάσθησαν νὰ μεταφέρωσι τὸ ἀηδόνιον εἰς ἄλλον κλωβὸν ὅπως σώσῃ τὴν ζωὴν του.

Η ΕΥΜΟΡΦΗ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ. Τὴν *Εὐμορφη Βοσκοπούλαν* τὴν φιλοπονηθεῖσαν μικρὸν μετὰ τὸ πρῶτον τέταρτον τῆς 12' ἑκατονταετηρίδος τίς δὲν γνωρίζει; Οἱ ξένοι φιλόλογοι ἀνύμνησαν, αὐτὴν καὶ τὰ ἐν Βενετίᾳ ἑλληνικὰ πιαστήρια πολλάκις ἀπὸ τοῦ 1627 ἐξέδοντο αὐτὴν εἰς φῶς.

Ταύτης ἐκδόσις ἐγένετο πρὸ μικροῦ καὶ ἐν Παρισίαις ὑπὸ τοῦ Κ. Αἰμιλίου Λεγράνδου, ἀνήκοντος εἰς τινὰ Σύλλογον (οὐχὶ τὸν χάριν τῆς διαδόσεως τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἰδρυθέντα), σκοπὸν ἔχοντα νὰ ἀνεύρῃ καὶ δημοσιεύσῃ πολλὰ μνημεῖα τῆς μεσαιωνικῆς ἐποχῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν πρὸ τοῦ ἀγῶνος χρόνων· ἤρξατο δὲ ἀπὸ τῆς Βοσκοπούλας γεύματος χάριν, ὡς θὰ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι.

Ἐννοεῖται πόσων ἐπαίνων ἄξια εἶναι τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου τούτου, τῶν ὁποίων τὴν προθυμίαν ἀνάγκη νὰ συντρέξωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες παντοιοτρόπως.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ. Κατὰ τὸ 1868 διανεμήθησαν 808,118,000 ἐπιστολαὶ ἐν τῷ Βασιλείῳ τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου παρατηροῦμεν ὅτι ὑπάρχει αὐξήσις κατὰ 4.29 τοῖς ἑκατὸν ἀπὸ τὸ 1867. Ἐκαστος κάτοικος τοῦ Βασιλείου ἔλαβε κατὰ μέσον ὅρον 26 ἐπιστολάς, ἥτοι 30 διὰ τὴν Ἀγγλίαν, 24 διὰ τὴν Σκωτίαν καὶ 10 διὰ τὴν ἱρλανδίαν, εἰς ἑκάστην δὲ οἰκίαν ἀναλογουσιν 149 ἐπιστολαί.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν βιβλίων, ἐφημερίδων καὶ δειγμάτων τῶν διανεμηθέντων διὰ τοῦ Ταχυδρομείου κατ' ὅλον τὸ Βασίλειον ἀναδίδει διὰ τὸ 1868 εἰς 105,845,000 ἥτοι 3.49 τοῖς ἑκ. περιπλέον τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1868 ὑπῆρχον 965,154 καταθέται χρημάτων εἰς τὰς ἐπὶ τοῦτο Τραπεζὰς τοῦ Ταχυδρομείου, (Savings Banks) δηλ. 12.8 τοῖς ἑκ. πλέον τοῦ 1867, κατ' ἀναλογίαν 13 3 τοῖς ἑκ. διὰ τὴν Ἀγγλίαν, 3.6 τοῖς ἑκ. διὰ τὴν Σκωτίαν καὶ 8.7 τοῖς ἑκ. διὰ τὴν ἱρλανδίαν. — Ἐκ τοῦ ὑπολοίπου λιρ. στερλ. 11,666,655, εἰς πίστιν τῶν καταθετῶν παρατηροῦμεν αὐξήσιν 19.6 τοῖς ἑκ. ἥτοι 19.2 τοῖς ἑκ. διὰ τὴν Ἀγγλίαν, 19 2 διὰ τὴν Σκωτίαν καὶ 33 διὰ τὴν ἱρλανδίαν.

Ὁ ὅλικός ἀριθμὸς τῶν καταθετῶν εἰς τὰς Τραπεζὰς τοῦ Ταχυδρομείου συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν παλαιῶν (old savings banks) ἀναδίδει εἰς 2,336,654, ἥτοι εἰς εἰς 13, δεικνύει αὐξήσιν 97, 307.

Κατὰ τὸ 1868 ἐδόθησαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον 13,833 ἐπὶ στολαὶ ἄνευ διευθύνσεως, ἐκ τούτων δὲ 281 εὐρέθησαν περιέχουσαι χρήματα ἀξίας 6,375 λιρ. στερλ.

ΕΚΤΑΣΙΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1868 ἐφ' ὅλης τῆς ὑψηλῆς ἡριθμοῦντο 109,177 μίλια σιδηροδρόμων. Ἐκ τούτων

56,660 μίλια ἀνήκουσιν εἰς τὴν Εὐρώπην

4,474 εἰς Ἀσίαν

583 » Ἀφρικὴν

789 » Αὐστραλίαν

4,424 » Νότ. Ἀμερικὴν. Εἰς τὰς ἠνωμένας Ἐπικρατείας ὑπάρχουσι 42,255 μίλια, ὧν ἔπεται ἡ Ἀγγλία ἀριθμοῦσα 14,247 ἢ πλέον τοῦ ἐνὸς τρίτου τῆς Ἀμερικῆς, μετὰ ταῦτα παρουσιάζεται ἡ Γαλλία μὲ 9,934, μίλια τῆς Πρωσίας ἀκολουθούσης μὲ 5,926 μίλια.

Φ. Α. Μ.

ΤΙΜΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΜΑΤΩΝ. Κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Πλινίου πρὸς ἀγορὰν καλῆς τινος εἰκόνος μόλις ἤρκουν οἱ θησαυροὶ ὀλοκλήρου πόλεως. Καὶ τῶντι, ὁ Μάρκος Ἀγρίππας ἐπλήρωσε 12,000 σεστερταίων διὰ δύο ἀγάλματα. Ὁ Νικίας ἠρνήθη νὰ πωλήτῃ πρὸς τὸν βασιλέα Ἄτταλον ἀντὶ 80 ταλάντων μίαν αὐτοῦ εἰκόνα. Τὸ ὑπὸ Λουκούλου πρὸς Ἀρχεσίλαον κληροδοτηθὲν ἄγαλμα ἐξετιμήθη ἀντὶ 80,000 σεστερταίων. Ἐν τῶν τοῦ Πολυκλήτων, δηλονότι ὁ ἐστεμμένος νεκρίας, ἐπωλήθη ἀντὶ 100 ταλάντων. Διὰ τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἄγαλμα τὸ ὑπὸ Πραξιτέλους ποιηθὲν, Νικομήδης ὁ τῆς Βιθυνίας βασιλεὺς προέτεινε τοῖς Κνιδίοις ἵνα τοῖς δωρήσῃ πάντα τὰ χρεὶα αὐτῶν, καὶ δὲν συγκρατετέθησαν. Μνάσων ὁ τύραννος ἠγόρασε μίαν ἐκ τῶν τοῦ καλλιτέχνου Ἀριστείδου εἰκόνων ἀντὶ 1000 μνῶν. Πρὸς δὲ τὸν καλλιτέχνην Ἀσκληπιόδωρον προσέφερε 3,600 μνᾶς διὰ τὴν εἰκόνα τὴν ἀπεικονίζουσαν τοὺς 12 τῶν μεγίστων θεῶν· καὶ πρὸς τὸν Θεομνήστην 300 μνᾶς διὰ τὴν εἰκόνα ἑκάστου τῶν παρ' αὐτοῦ γραφέντων ἡρώων. Ὁ Λούκουλλος ἐπλήρωσε 2 τάλαντα δι' ἐν ἀντίτυπον μιᾶς τινος τῶν καλῶν εἰκόνων. Ὁ δὲ Ὀρτήνσιος ὁ ῥήτωρ ἠγόρασεν ἀντὶ 144,000 σεστερταίων εἰκόνα τινὰ παριστώσαν τοὺς Ἀργοναύτας. Ἰούλιος ὁ Καῖσαρ ἠγόρασεν ἀντὶ 80 ταλάντων δύο εἰκόνας ἐκ τῶν τοῦ καλλιτέχνου Τιμομάχου, ὁ δὲ Τιθέριος ἠγόρασεν ἀντὶ 60,000 σεστερταίων μίαν εἰκόνα ἐκ τῆς γραφίδος τοῦ Παρθενίου· καὶ ὁ Ἄτταλος ἑτέραν τοῦ ζωγράφου Ἀριστείδου ἀντὶ 100 ταλάντων.

ΙΩ. ΔΕ-ΚΙΤΑΛΛΑΣ.